

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o:

1. ustalenie przez Sąd, że (...) Spółka Akcyjna w P. nabyła z dniem 11 maja 1998 r. przez zasiedzenie ograniczone prawo rzeczowe w postaci służebności przesyłu, a polegającej na korzystaniu (eksploatacji, dokonywaniu kontroli, przeglądów, konserwacji, modernizacji i remontów, usuwaniu awarii, wymianie urządzeń infrastruktury elektroenergetycznej oraz na prawie wstępu na obciążony grunt w celu wykonywania przedmiotowych prac) z łącznej powierzchni 410 m² nieruchomości uczestników A. W. (1) i T. W. (1) stanowiącej działkę gruntu nr (...), położonej w miejscowości R., gmina P., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), w części na której posadowiona jest linia napowietrzna 15 kV nr 141,
2. ustalenie przez Sąd, że (...) Spółka Akcyjna w P. nabyła z dniem 15 maja 202 r. przez zasiedzenie ograniczone prawo rzeczowe w postaci służebności gruntowej, polegającej na korzystaniu (eksploatacji, dokonywaniu kontroli, przeglądów, konserwacji, modernizacji i remontów, usuwaniu awarii, wymianie urządzeń infrastruktury elektroenergetycznej oraz na prawie wstępu na obciążony grunt w celu wykonywania przedmiotowych prac) z łącznej powierzchni 1158 m² nieruchomości uczestników A. W. (1) i T. W. (1) stanowiącej działkę gruntu nr (...), położonej w miejscowości R., gmina P., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), w części na której posadowiona jest linia napowietrzna 15 kV nr 141/15 oraz stacja transformatorowa.

Wnioskodawczyni wniosła ponadto o obciążenie uczestników kosztami postępowania, tym kosztami zastępstwa procesowego wnioskodawczyni.

(...) Spółka Akcyjna w P. w odpowiedzi na wniosek wskazała, iż nie sprzeciwia się wnioskowi. Podniosła również, że nie kwestionuje żadnych z twierdzeń wnioskodawcy przedstawionych we wniosku.

Uczestnicy A. W. (1) i T. W. (1), w odpowiedzi na wniosek, wnieśli o jego oddalenie w całości oraz o włożenie na wnioskodawczynię obowiązku zwrotu uczestnikom kosztów postępowania. Uczestnicy wskazali, iż nie doszło do zasiedzenia z uwagi na zbyt krótki upływ czasu, wskazując, iż okres przed 1998 r. nie może być zaliczony do czasu posiadania przez wnioskodawczynię.

Pismem z dnia 28 października 2015 r. (k. 542) pełnomocnik wnioskodawczyni zmodyfikował wniosek w ten sposób, iż rozszerzył jego zakres w ten sposób, że dla działki nr (...) wniósł o stwierdzenie zasiedzenia ograniczonego prawa rzeczowego na powierzchni 749 m², a dla działki (...) – na powierzchni 1241m².

Pismem z dnia 6 listopada 2015 r. (k. 550) pełnomocnik wnioskodawczyni wykonując zobowiązanie sądu zmodyfikowała swój pierwotny wniosek i wskazała, iż wnosi o stwierdzenie zasiedzenia ograniczonego prawa rzeczowego w postaci służebności przesyłu na działce (...) przez Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w P. z dniem 10 maja 1988 r. Odnośnie natomiast działki (...) wnioskodawczyni wniosła o stwierdzenie zasiedzenia ograniczonego prawa rzeczowego przez Zakład (...) Spółkę Akcyjną z dniem 14 maja 2002 r.

W piśmie z dnia 24 marca 2016 r. pełnomocnik wnioskodawczyni zmodyfikował wniosek o tyle, że wniósł o stwierdzenie zasiedzenia służebności na działce (...) z dniem 10 maja 1988 r. przez Zachodni O. Energetyczny w P., z ostrożności w razie przyjęcia przez sąd złej wiary – z dniem 10 maja 1998 r. przez Zakład (...) Spółkę Akcyjną w S.. Co do działki (...) wniósł o stwierdzenie zasiedzenia z dniem 14 maja 2002 r. na rzecz Zakładu (...) Spółka Akcyjna w S., a w razie przyjęcia złej wiary – z dniem 14 maja 2012 r. na rzecz (...) sp. z o.o. w P..

Sąd Rejonowy ustalił, następujący stan faktyczny:

T. W. (1) i A. W. (1) są współwłaścicielami na zasadzie wspólności ustawowej małżeńskiej nieruchomości stanowiącej działkę o nr (...) położonej w R., gmina P., dla której to nieruchomości Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) oraz działki (...) położonej w R., gmina P., dla której to nieruchomości Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Poprzednimi właścicielami działki nr (...) byli S. W. i H. W., którzy nabyli tą działkę w dniu 10 maja 1978 r. od Skarbu Państwa. T. i A. W. (1) nabyli powyższą działkę (...) na podstawie umowy z dnia 20 stycznia 1981 r.

Dowód: dokumenty księgi wieczystej Kw (...), odpis księgi wieczystej – k. 17-19,

Do księgi wieczystej nr (...) została w dniu 4 marca 1982 r. dołączona działka nr (...) położona w R., która wcześniej nie miała urządzonej księgi wieczystej i należała do Skarbu Państwa. Działkę tą nabył od Skarbu Państwa A. W. (1) wraz z T. W. (1) w dniu 14 maja 1982 r.

Dowód: wniosek Państwowego Biura Notarialnego – k. 31 akt Kw 8947, akt notarialny – k. 35-36 akt Kw 8947, odpis księgi wieczystej – k. 14-16,

Na działce nr (...), położonej w miejscowości R., gmina P., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), znajduje się pięć słupów energetycznych wiro-betonowych, stacja transformatorowa R. nr (...) na słupie pojedynczym wirowym, odłącznik na słupie pojedynczym wirowym, linia napowietrzna 15 kV nr 141/15kV. W dniu 9 stycznia 1988 r. dokonywano przeglądu linii 15kV nr 141 od P. do Ż.. Linia R. K. nr 141 i 141/15 była projektowana i budowana w 1972 r. na podstawie projektu technicznego z dnia 17 kwietnia 1972 r. Już od 1972 r. mieszkańcy R. zgłaszali wnioski o podłączenie do linii energetycznej. W 1976 r. odbył się kapitalny remont słupów i przewodów magistrali nr 141.

Dowód: zeznania świadka R. S. – k. 319-320, zeznania świadka K. M. – k. 320-321, zeznania uczestnika A. W. (1) – k. 360-361, zeznania uczestniczki T. W. (1) – k. 361, kartoteka linii – k. 44 -47, dokumentacja projektowa – k. 48-52, wnioski o podłączenie i umowy – k. 20-21, 29-43, ocena stanu technicznego linii – k. 22-24, mapy – 25-27, opis techniczny – k. 28v, opinia biegłego W. S. (1) – k. 473-474,

Przez działkę (...) biegnie linia napowietrzna 15 kV nr 141 i posadowione są 3 słupy betonowe starego typu, przez działkę (...) biegnie linia napowietrzna 15 kV nr 141/15 kV oraz zlokalizowana jest na niej stacja transformatorowa R. nr (...), jak również są posadowione pięć słupów energetycznych- wirowych i odłącznik. Nieprzerwanie od czasu posadowienia linia 15kV, słupy oraz stacja transformatorowa są w sposób ciągły i niezmienny wykorzystywane przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P., a wcześniej jej poprzedników prawnych, do przesyłu energii elektrycznej celem zasilania odbiorców. Infrastruktura ta wraz z słupami posadowionymi na ww. działkach należących do uczestników jest widoczna, wchodzi w skład przedsiębiorstwa energetycznego jako majątek trwały i jest przez to przedsiębiorstwo wykorzystywana do zasilania w energię elektryczną odbiorców indywidualnych oraz zbiorowych. Przedmiotowa linia napowietrzna pozostaje istotnym urządzeniem z punktu widzenia prawidłowego wykonywania nałożonych na wnioskodawczynię obowiązków w zakresie dostawy energii elektrycznej.

Korzystanie powyższych linii i urządzeń głównie polega na eksploatacji, dokonywaniu kontroli, przeglądów, konserwacji, modernizacji oraz na remontach w razie potrzeby, czy usuwaniu awarii, czy wymianie urządzeń infrastruktury elektroenergetycznej, co wymaga wstępu na nieruchomość uczestników w celu wykonania ww. prac. W trakcie eksploatacji przeprowadza się także oględziny. Aktualnie oględziny przeprowadzane są co najmniej raz w roku. Oględziny polegają na pieszym przejściu pracownika energetyki wzdłuż linii. Wymaga to wejścia na działkę, na której są posadowione słupy. Na podstawie oględzin ustala się następnie czy konieczne jest wykonanie jakichś prac, czy napraw przy danej linii. Średnio co 2 miesiące dokonuje się również wymiany bezpieczników w stacji transformatorowej.

Dowód: opinia biegłego W. S. – k. 400-411, zeznania świadka R. S. – k. 319-320, zeznania świadka K. M. – k. 320-321, zeznania uczestnika A. W. (1) – k. 360-361, zeznania uczestniczki T. W. (1) – k. 361, kartoteka linii – k. 44-47, dokumentacja projektowa – k. 48-52.

Przez działkę (...) biegnie linia napowietrzna 15 kV nr 141 i posadowione są 3 słupy betonowe starego typu, przez działkę (...) biegnie linia napowietrzna 15 kV nr 141/15 kV oraz zlokalizowana jest na niej stacja transformatorowa R. nr (...), jak również są posadowione pięć słupów energetycznych- wirowych i odłącznik. Działka (...) od strony zachodniej i południowej jest ogrodzona siatka leśna, co utrudnia dostęp na działkę. Rozstaw przewodów na słupach linii nr 141/15 na działce (...) jest równy 2 m na słupie z transformatorem przy drodze i kolejnym słupie z odłącznikiem, dalej rozstaw zmniejsza się i na kolejnych słupach wynosi 1 m. Rozstaw przewodów na słupach linii nr 141 na działce nr (...) jest stały i równy 3 m. Wzdłuż północnej granicy działki nr (...) biegnie droga wewnętrzna, stanowiąca własność gminy P. (działka nr (...)), która może być wykorzystana do dwóch słupów. Łączny obszar działki nr (...) obciążony służebnością wynosi 1241 m². Działka nr (...) graniczy od strony zachodniej z wewnętrzną drogą gminną- działkę (...), dostęp do linii słupów możliwy jest tą drogą lub od drogi publicznej- działki nr (...), przez działki nr (...). Łączny obszar działki nr (...) obciążony służebnością wynosi 749 m². Szerokość pasa służebności zapewniająca dostęp do linii i infrastruktury elektroenergetycznej znajdującej się na działkach (...) winna wynosić 3 m, z poszerzeniem pasa w pobliżu słupów w celu umożliwienia przejazdu obok nich i poszerzenia pasa przy granicy z rzeką G. w celu umożliwienia nawrotu samochodu. Pas niezbędny do eksploatacji linii winien wynosić 2 metry z uwagi na konieczność stosowania sprzętu i podnośnika z koszem lub dźwigiem.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu geodezji i kartografii – k. -400-414.

- opinia biegłego W. S. (1) – k. 473-474,

Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością powstało na skutek licznych przekształceń po stronie jej poprzedników prawnych. (...) jest następcą prawnym utworzonego w 1952 roku Zakładu (...), który funkcjonował jako przedsiębiorstwo państwowe. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, na mocy umowy z dnia 30 czerwca 2007 roku, nabył od (...) S.A. z siedzibą w P. zorganizowaną część przedsiębiorstwa. W ramach tejże umowy na (...) Operator przeszła własność wszelkich urządzeń infrastruktury elektroenergetycznej należących dotychczas do (...) S.A. Powyższe przekształcenie/wydzielenie wynikało z decyzji ustawodawcy co do rozdzielenia działalności dystrybucyjnej od sprzedaży energii elektrycznej. W wykonaniu powyższego nakazu ustawodawcy, cały majątek służący do doprowadzania energii elektrycznej do odbiorców (tj. urządzenia infrastruktury elektroenergetycznej), stanowiący dotychczas własność (...) S.A., został wniesiony do majątku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą między innymi w zakresie dystrybucji energii elektrycznej. Zarządzeniem nr 23 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 lutego 1958 roku Zakład (...) został zastąpiony nazwą " Zakład (...)". Zarządzeniem nr 33 k Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 lutego 1958 roku połączono przedsiębiorstwa państwowe Zakład (...) z „ Miejskim Przedsiębiorstwem (...) w S.”, które od dnia 1 kwietnia 1958 prowadzone są pod nazwą Zakład (...). Zarządzeniem Dyrektora Naczelnego Zarządu Energetycznego O. Zachodniego z dnia 12 marca 1958 roku nr 35 dotyczącym powołania komisji w sprawie połączenia przedsiębiorstw państwowych Zakładu (...) z Miejskim Przedsiębiorstwem (...) w S. z dniem 1 kwietnia 1958 roku. Zarządzeniem Dyrektora Naczelnego Zarządu Energetycznego O. Zachodniego z dnia 12 marca 1958 roku nr 27 w sprawie wprowadzenia w życie zmienionych aktów Zakładów (...) z dniem 1 kwietnia 1958 roku Zakład (...) przyjął nazwę " Zakład (...)". Zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 roku nr 232 utworzone zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakłady (...) oraz nastąpiło połączenie tego przedsiębiorstwa z przedsiębiorstwami podległymi Zarządowi Energetycznemu O. Zachodniego. Zarządzeniem Dyrektora Naczelnego Zarządu Energetycznego O. Zachodniego z dnia 20 grudnia 1959 roku nr 81 z dniem 1 stycznia 1959 roku Zarząd Energetyczny O. Zachodniego staje się przedsiębiorstwem państwowym pod nazwą Zakłady (...) z siedzibą w P., ponadto Zakład (...) wchodzący w skład Zarządu (...) dniem 1 stycznia 1959 roku przyjął nazwę " Zakład (...) w S.". Zarządzeniem Dyrektora Zakładu (...) z dnia 9 stycznia 1959 roku nr 2/59 nazwa Zakład (...)

otrzymała pełne brzmienie „ Zakłady (...) energetyczny S. w S. ”. Na podstawie zarządzenia Ministra Energetyki i Energii Atomowej z dnia 3 czerwca 1976 roku nr 4/ (...) w dniu 1 lipca 1976 roku uległy połączeniu „ Zakłady (...) z siedzibą w W. ” i „ Zakłady (...) z siedzibą w P. ”. Protokołem z dnia 27 stycznia 1989 roku został przeprowadzony podział składników mienia oraz zobowiązań i wierzytelności przedsiębiorstwa państwowego (...) z siedzibą w P. na dzień 31 grudnia 1988 roku. Zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 roku nr 196 dokonano podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „ Zakład (...) w S. ” i przekształcono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S. ” w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa. Aktem notarialnym repertorium nr A (...) z dnia 12 lipca 1993 roku przekształcono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S. ” w spółkę akcyjną. Postanowieniem Sądu w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy z dnia 1 września 1993 roku wpisano do rejestru handlowego pod nr (...) Zakład (...) Spółka Akcyjna w S. ”. Postanowieniem Sądu w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy z dnia 8 września 1993 roku wpisano do rejestru przedsiębiorców likwidację „ Zakładu (...) w S. ” w wyniku przekształcenia w jednoosobową Spółkę Skarbu Państwa Zakład (...) Spółka Akcyjna w S. ” z dniem 1 września 1993 roku. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy z dnia 27 grudnia 1999 roku. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Szczecinie wpisano nową nazwę spółki (...) Spółka Akcyjna. W dniu 2 stycznia 2003 roku nastąpiło połączenie (...) S.A. z (...) S.A. i innymi. W Związku z powyższym (...) S.A. zmieniła firmę na Grupa (...) S.A. ”. Od dnia 13 października 2004 roku spółka działa pod tą firmą. (...) S.A. zawiązała spółkę (...) Sp. z o.o. i wyposażyła tę drugą w majątek służący prowadzeniu dystrybucji energii elektrycznej.

Dowód:

- dokumentacja dotycząca przekształceń i następstw prawnych – k. 53-261.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Wniosek o zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu okazał się w ocenie Sądu I instancji zasadny w części.

W niniejszym postępowaniu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniosła o stwierdzenie zasiedzenia przez sąd służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości uczestników A. W. (1) i T. W. (1) w postaci działki nr (...), położonej w miejscowości R., gmina P., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), w części na której posadowiona jest linia napowietrzna 15 kV nr 141 oraz działki nr (...), położonej w miejscowości R., gmina P., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), w części na której posadowiona jest linia napowietrzna 15 kV nr 141/15 oraz stacja transformatorowa.

W świetle tak określonego przedmiotu wniosku należało mieć na względzie, iż w myśl art 305¹ k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 par. 1 k.c., prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Przed zmianą Kodeksu cywilnego, dokonaną ustawą z dnia 30 maja 2008 r. (Dz. U. Nr 116, poz. 731), która to weszła w życie w dniu 3.08.2008r., a czyniącą ze służebności przesyłu instytucję kodeksową, w judykaturze i doktrynie przyjmowano, że służebność gruntowa jako instytucja prawa rzeczowego była przystosowana najlepiej do zaspokajania i obsługi interesów zarówno właściciela nieruchomości, jak i przedsiębiorcy przesyłowego. Wprowadzona do Kodeksu cywilnego nowelą z dnia 30 maja 2008 r. służebność przesyłu, jako rodzaj służebności gruntowej różni się w kilku istotnych kwestiach od tradycyjnej służebności gruntowej, którą pozostawiono bez zmian. Natomiast art. 305⁴ k.c. stanowi, że do służebności przesyłu stosuje się odpowiednie przepisy o służebnościach gruntowych. Powyższe zmiany Kodeksu cywilnego w niczym nie naruszyły jednakże dotychczasowych uregulowań w zakresie nabycia służebności gruntowej (służebności przesyłu) w drodze zasiedzenia. Chodzi tu o art. 172 kc, art. 173 kc, art. 175 kc, art. 176 kc, art. 292 kc i art. 352 kc. Zgodnie z ostatnim z wymienionych przepisów, kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treścią służebności, jest posiadaczem służebności (§ 1). Do posiadania służebności stosuje się odpowiednie przepisy o posiadaniu rzeczy (§ 2). Zatem punktem wyjścia rozważań,

w zakresie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej (służebności przesyłu) musi być posiadanie tej służebności. W doktrynie wskazuje się, że podobnie jak posiadanie samoistne jest „cieniem” własności, tak samo posiadanie służebności jest „cieniem” służebności (vide: G. Bieniek, Urządzenia przesyłowe. Problematyka prawna, LexisNexis Warszawa 2008, str. 64). Przyjmuje się przy tym, że posiadanie służebności polega na korzystaniu z cudzej nieruchomości w taki sposób, w jaki czyni to mający służebność.

W realiach rozpoznawanej sprawy istotnym było, że nie mamy w niej do czynienia z klasyczną postacią służebności przesyłu, lecz służebnością gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu. Ustawa z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie Kodeksu cywilnego (...) nie zawiera przepisów przejściowych m.in. w zakresie zasiedzenia służebności przesyłu. W tej sytuacji należy przyjąć, że jeśli termin prowadzący do nabycia służebności w drodze zasiedzenia upłynął przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (data wejścia w życie ustawy z 30 maja 2008 r.), to sąd stwierdza nabycie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, jeśli zaś okres zasiedzenia upływa po tej dacie, to sąd stwierdza nabycie służebności przesyłu (vide: G. B., Urządzenia..., str. 73, gdzie przywołano też stanowisko Sądu Najwyższego z uchwały z dnia 7.10.2008 r., III CZP 89/2008, LexPolonica nr 1953621, stwierdzające, że „przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (art. 305¹ -305⁴ k.c.) dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu w ruchu przedsiębiorstwa”).

Jednocześnie podkreślić należy, iż przesłankami zasiedzenia służebności gruntowej czynnej są: posiadanie służebności polegające na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu oraz upływ oznaczonego w ustawie czasu, w zależności od tego, czy posiadacz służebności był w dobrej, czy w złej wierze (zob. wyrok SN z dnia 31 stycznia 1967 r., III CR 270/66, OSNCP 1967, nr 9, poz fE). Należało zatem przede wszystkim rozważyć, czy przedsiębiorstwo energetyczne posiadało służebność, a jeżeli tak to w jakim zakresie, tj. m.in. w jakim pasie gruntu i co do jakich czynności, korzystanie ze służebności jest niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania tych linii. Ponadto należało ustalić, czy upłynął już okres czasu niezbędny do zasiedzenia. Jednocześnie koniecznym było dokonanie oceny charakteru tego posiadania, tj. czy było to posiadanie w dobrej czy w złej wierze, albowiem kwestia ta ma kluczowe znaczenie dla ustalenia daty zasiedzenia i winna być ona dokonywana na moment objęcia służebności w posiadanie (por. postanowienia SN: z dnia 3 października 2014 r., V CSK 579/13, LEX nr 1604654; z dnia 17 grudnia 2010 r.; 57/10, LEX nr 852661; wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2014 r., II CSK 433/13, LEX nr 1486971). Powszechnie bowiem przyjęto, że dla oceny dobrej albo złej wiary posiadacza wykonującego władztwo prowadzące do zasiedzenia nieruchomości istotny jest stan świadomości na chwilę objęcia rzeczy w posiadanie, a późniejsze zmiany świadomości posiadacza pozostają bez wpływu na tę ocenę, a w konsekwencji na długość okresu zasiedzenia (por. postanowienie SN z dnia 25 czerwca 2003 roku, III CZP 35/03, Prok. i Pr. 2004. 2. s 32).

W pierwszej kolejności należało zatem ustalić, w którym momencie wnioskodawczyni czy też jej poprzednicy prawni, weszli w posiadanie przedmiotowego ograniczonego prawa rzeczowego odpowiadającego w swej treści służebności przesyłu.

Mając na uwadze zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie budziło wątpliwości to, iż na nieruchomości uczestników A. i T. K. - działce nr (...), położonej w miejscowości R., gmina P., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), znajduje się pięć słupów energetycznych wirowo-betonowych, stacja transformatorowa R. nr (...) na słupie pojedynczym wirowym, odłącznik na słupie pojedynczym wirowym, linia napowietrzna 15 kV nr 141/15kV. Przez działkę (...) biegnie natomiast linia napowietrzna 15 kV nr 141 i posadowione są 3 słupy betonowe starego typu. Podkreślić należy, iż uczestnicy T. W. (1) i A. W. (1) nie zakwestionowali tego, iż urządzenia przesyłowe znajdowały się na działkach w chwili ich nabycia przez nich, czy przez S. W.. Sam uczestnik A. W. (1) przyznał w swoich zeznaniach, iż infrastruktura, której dotyczy sprawa, powstała w latach 60-tych. Powyższa okoliczność potwierdzają również dokumenty w postaci projektu linii nr 141 w miejscowości R. z kwietnia 1972 r., czy też wnioski mieszkańców o podłączenie do linii już 1972 r. czy kartoteka linii, z której wynika, iż 1976 r. wykonywany był generalny remont linii 141.

Wszystkie wyżej wymienione dowody oceniane łącznie pozwalają zatem zdaniem Sądu na przyjęcie, że urządzenie w postaci infrastruktury energoelektrycznej posadowione na działce (...) zostały bez wątplenia przyjęte do użytkowania w roku 1972 i cały czas pozostawały we władaniu początkowo przedsiębiorstwa energetycznego, będąc wykorzystywanym do prowadzenia działalności przez początkowo Skarb Państwa, a następnie poprzedników prawnych wnioskodawcy i nią samą celem zasilania gospodarstw i w odpowiednim zakresie konserwowane. Nie budziło przy tym wątpliwości Sądu to, iż od tego czasu nieprzerwanie poprzednicy prawni wnioskodawcy, a następnie ona sama eksploatowali przedmiotową linię elektroenergetyczną, która bezspornie jest urządzeniem trwałym i widocznym w rozumieniu art. 292 k.c., co poświadczają dokumenty wskazujące na fakt oględzin i remontów linii. Nadto świadkowie R. S. i K. M. opisując sposób eksploatacji linii zeznali, iż aktualnie przeprowadza się przegląd i oględziny każdej linii, w tym linii będących przedmiotem postępowania, ze uczestniczyli w awariach urządzeń, położonych na działce państwa W., ze co da miesiące konieczne jest wymiana bezpieczników w stacji transformatorowej położonej na działce państwa W.. Od 1972 r. zatem przedmiotowe urządzenia infrastruktury elektroenergetycznej stanowią trwałe i widoczne urządzenia o jakim mowa w art. 292 kodeksu cywilnego, będące jednocześnie środkiem trwałym w majątku poprzedników prawnych uczestniczki postępowania, a obecnie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P..

Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika także, że przedmiotowa linia jest wykorzystywana od 2008 r. przez przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w P., a wcześniej była wykorzystywana przez poprzedników tego przedsiębiorstwa, do przesyłu energii elektrycznej, nadto, że były i są podejmowane wobec tej linii przez to przedsiębiorstwo i jej poprzedników prawnych, innego rodzaju czynności mające na celu utrzymanie linii w stanie użytecznym, tj. czynności opisane szczegółowo w ustalonym powyżej stanie faktycznym. Rodzaj tych czynności, częstotliwość i fakt ich wykonywania wynika z dokumentów przedłożonych przez wnioskodawcę, a także z zeznań świadków R. S. i K. M., którzy opisali w jaki sposób przedmiotowa linia była wykorzystywana od lat siedemdziesiątych i jakie czynności były wobec niej podejmowane przez pracowników podmiotów zajmujących się na przestrzeni lat przesyłem energii elektrycznej. Nie budziło zatem wątpliwości Sądu to, iż od tego czasu nieprzerwanie poprzednicy prawni wnioskodawcy, a następnie ona sama eksploatowali przedmiotową linię elektroenergetyczną, która bezspornie jest urządzeniem trwałym i widocznym w rozumieniu art. 292 k.c., co poświadczają dokumenty i ww. zeznania wskazujące na fakt oględzin i remontów linii. Korzystanie z linii sprowadzało się i nadal sprowadza do eksploatacji, dokonywania kontroli, przeglądów, konserwacji, modernizacji i remontów, usuwania awarii, wymiany urządzeń infrastruktury elektroenergetycznej oraz na wstępie na nieruchomości w celu wykonywania przedmiotowych prac. Urządzenia infrastruktury będące przedmiotem postępowania wykorzystywane były i są nadal wykorzystywane do przesyłu energii elektrycznej celem zasilania w energię poszczególnych odbiorców, a zatem eksploatacja tych urządzeń z uwagi na charakter, funkcje jaką pełnią wymaga tego, by odbywała się w sposób trwały i nieprzerwany. Dodatkowo inne czynności wchodzące w zakres służebności przesyłu dokonywane były w regularnych odstępach czasu, co było niezbędne do prawidłowej obsługi i eksploatacji linii napowietrznej, a nadto w sytuacjach wyjątkowych, tj. gdy wymagał tego ich stan techniczny. Dodatkowo podkreślić należy, iż przedmiotowa linia napowietrzna pozostaje istotnym urządzeniem z punktu widzenia prawidłowego wykonywania nałożonych na wnioskodawczynię obowiązków w zakresie dostawy energii elektrycznej.

Jednakże pomimo tego, iż sporne urządzenia infrastruktury elektroenergetycznej zostały przyjęte do użytkowania 1972r. roku i od tego czasu są nieprzerwanie wykorzystywane w sposób odpowiadający treści ograniczonego prawa rzeczowego jakim jest służebność przesyłu, to jednak dla oceny, kiedy poprzednicy prawni wnioskodawcy weszli w posiadanie służebności (w konsekwencji ustalenia momentu, na który należy ocenić dobrą lub złą wiarę posiadacza) nie można pominąć tego, że do nabycia służebności w imieniu własnym i na własną rzecz niezbędna jest zdolność do bycia podmiotem praw rzeczowych. Ograniczenia w tym zakresie mogą natomiast wynikać z ustawy. Przykładem takiej regulacji, był art. 128 k.c. obowiązujący do chwili wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 3, poz. 11). Przepis ten utrzymywał zasadę jednolitej socjalistycznej własności ogólnonarodowej (państwowej) przysługującej niepodzielnie Państwu, a przedsiębiorstwa państwowe, choć miały samodzielność prawną względem Skarbu Państwa (były osobami prawnymi), to zarządzały mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Przyjmuje się, że także korzystanie ze służebności gruntowych

przez przedsiębiorstwo państwowe następowało zatem na rzecz Skarbu Państwa (por. postanowienia SN z dnia 10 lipca 2008 r., 111 CSK 73/08 oraz z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 314/08). Według bowiem przeważającego w orzecznictwie stanowiska, przedsiębiorstwa państwowego nie można uznać w okresie do 1 lutego 1989 r. za samoistnego posiadacza nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności gruntowej (por. postanowienia SN: z dnia 10 lipca 2008 r., 111 CSK 73/08; Z dnia 16 października 2009 r., II CSK 103/09; z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08; z dnia 25 stycznia 2006 r., I CSK 11/05; 1 dnia 16 września 2009 r., I/ CSK 103/09; z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 495/08). Innymi słowy, zdolność nabywania praw we własnym imieniu powstała dopiero z chwilą wskazanej nowelizacji (1 luty 1989 r.) i z tą datą należy łączyć także nabycie przez przedsiębiorstwo państwowe zdolności do posiadania rzeczy we własnym imieniu.

Jednakże również przed 1 lutego 1989 r. posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe instalacji przesyłowych prowadziło do zasiedzenia służebności, z tym, że gdy doszło do niego przed tą datą, zasiadywał ją Skarb Państwa, a jeśli później - to przedsiębiorstwo państwowe lub jego następcę.

Należało również rozważyć, czy objęcie w 1972 r. przez poprzednika prawnego wnioskodawczyni w posiadanie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, było posiadaniem w dobrej wierze, czy też było to władztwo w złej wierze.

Według utrwalonego poglądu, posiadaczem w dobrej wierze jest ten, kto władając rzeczą pozostaje w błędnym, ale usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu, że przysługuje mu prawo do rzeczy. W przypadku posiadania samoistnego chodzi tu o przeświadczenie posiadacza, że przysługuje mu prawo własności, a w przypadku posiadania zależnego, z którym mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie, że przysługuje mu inne prawo, z którym łączy się określenie władztwo nad cudzą rzeczą. (art. 336 k.c.).

W złej wierze pozostaje natomiast posiadacz, który wie lub przy dołożeniu należytej staranności powinien wiedzieć, że nie przysługuje mu prawo podmiotowe do posiadanej rzeczy. W okolicznościach badanej sprawy urządzenia infrastruktury elektroenergetycznej powstały w 1972 r., w czasie kiedy właścicielem działki (...) był Skarb Państwa.

W ocenie Sądu zatem objęcie w posiadanie zależne, tj. w zakresie treści służebności przesyłu działki nr (...), było posiadaniem w dobrej wierze, gdyż linie przesyłowe zostały zbudowane zgodnie z prawem, tj. na podstawie decyzji o lokalizacji inwestycji, i pozwoleń budowlanych. W chwili budowania tychże linii działki (...) stanowiły własność Skarbu Państwa. O dobrej lub złej wierze posiadacza decyduje chwila uzyskania posiadania; późniejsze zmiany świadomości posiadacza pozostają bez wpływu na tę ocenę i w konsekwencji na długość okresu niezbędnego do zasiedzenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2003 r., III CZP 35/03, "Prokuratura i Prawo" 2004, nr 2, orzecznictwo, s. 32). O przypisaniu posiadaczowi dobrej lub złej wiary przy wykonywaniu posiadania decydują okoliczności opisujące jego stan świadomości w chwili objęcia władztwa nad rzeczą (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2010 r., III CSK 57/10, "Izba Cywilna" 2011, nr 10, s. 41).

W okolicznościach badanej sprawy w chwili objęcia w posiadanie prawa służebności gruntowej tj. w chwili budowy urządzeń przesyłowych w 1972 r., przedsiębiorstwo państwowe, działające w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa działało w dobrej wierze, albowiem budowa urządzeń i ich eksploatacja odbywały się na podstawie projektu budowlanego i decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w G. nr 14/72 (k. 51) wydanej w oparciu o art. 30 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o planowaniu przestrzennym i przepisów prawa budowlanego, w której zatwierdzono plan realizacyjny – trasy wysokiego napięcia 15kV w B.. Linia ta miała przebiegać przez miejscowości B., R. i M.-S..

W świetle dokonanych ustaleń istnieje podstawa do przyjęcia, że organ zarządzający Zakładem (...) przed jego uwłaszczeniem mieniem Skarbu Państwa wiedział, że zarówno urządzenia, jak i działka nr (...) stanowią własność państwową, zatem że linie energetyczne, którymi zarządza, eksploatuje zgodnie z prawem. Trzeba też podzielić wyrażony w judykaturze pogląd, że gdy przedsiębiorstwa przesyłowe wybudowały dane urządzenia przesyłowe, co do których wydane były decyzje administracyjne pozwalające na ich budowę oraz dotyczące ich przebiegu, to objęły w dobrej wierze posiadanie służebności jako korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści tej służebności. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 14 listopada 2012

r., że państwowe osoby prawne, które w okresie przed dniem 31 stycznia 1989 r., w wyniku realizacji inwestycji przesyłowych, przebiegających przez nieruchomości nie należące do przedsiębiorstwa przesyłowego, co do których wydane były decyzje administracyjne o przebiegu linii przesyłowej i pozwolenia budowlane, objęły w dobrej wierze posiadanie służebności, jako korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści tej służebności (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2012 r., II CSK 120/12, LEX nr 1267161).

Decydujące znaczenie, dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma ustalenie początkowej daty biegu zasiedzenia. Podkreślić bowiem trzeba, że gdy zarówno właścicielem nieruchomości obciążonej, jak i posiadaczem służebności gruntowej oraz właścicielem nieruchomości władnącej był Skarb Państwa, nie mogło w ogóle dojść do zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, OSNC 2015/6/72, Biul.SN 2014/10/10, LEX nr 1504752, M.Prawn. 2015/14/763-764). Służebność gruntowa jest bowiem prawem na rzeczy cudzej, a zatem właściciel nieruchomości nie może nabyć przez zasiedzenie służebności na swojej (własnej) nieruchomości (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., II CSK 103/09 LEX nr 530696).

W okolicznościach badanej sprawy działka (...) nabyta została przez osoby fizyczne od Skarbu Państwa w dniu 14 maja 1982 r. i od tego czasu mógł biec termin zasiedzenia. Działka natomiast 249 została nabyta od Skarbu Państwa przez osoby fizyczne w dniu 10 maja 1978 r. i od tej daty w ocenie Sądu może biec termin zasiedzenia służebności gruntowej, wykonywanej przez przedsiębiorstwo państwowe.

Podkreślić jednak w tym miejscu należy, iż w okresie obowiązywania art. 128 k.c., wyrażającego konstrukcję jednolitej własności państwowej, zasiedzenie własności przez przedsiębiorstwo państwowe na swoją rzecz, także w odniesieniu do działek stanowiących własność osób fizycznych, było niedopuszczalne (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, OSNC 2015/6/72, Biul.SN 2014/10/10, LEX nr 1504752, M.Prawn. 2015/14/763-764).

W ukształtowanym i dominującym orzecznictwie Sądu Najwyższego zasada jednolitej własności państwowej (art. 128 § 2 k.c. w pierwotnym brzmieniu) rozumiana była w ten sposób, że przedsiębiorstwo państwowe mogło wykonywać m.in. posiadanie służebności (art. 352 § 1 k.c., art. 336 k.c.) jedynie w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., II CSK 103/09, nie publ. oraz inne powołane tam orzeczenia Sądu Najwyższego). Oznacza to, że przedsiębiorstwo państwowe, jako państwowa osoba prawna nie mogło nabyć w wyniku zasiedzenia m.in. służebności gruntowej (art. 292 k.c.), mogło jednak do okresu posiadania, wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r., zaliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty, jeżeli nastąpiło przeniesienie posiadania (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2006 r., I CSK 11/05, nie publ.). Niezależnie od tego wejście w życie przepisu o uwłaszczeniu przedsiębiorstw państwowych i odpowiednia zmiana sytuacji prawno-rzeczowej przedsiębiorstwa państwowego w odniesieniu do nieruchomości władnącej i obciążonej (służebnością gruntową), nie przesądza jeszcze o przejściu posiadania (służebności gruntowej) na rzecz uwłaszczonego przedsiębiorstwa. W judykaturze Sądu Najwyższego trafnie wyjaśniono m.in. dowodową funkcję decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami (Dz. U. Nr 79, poz. 464 z późn. zm.). Decyzja taka mogła stwierdzać, że przedsiębiorstwo państwowe (państwowa osoba prawna), jako wykonująca zarząd nieruchomością, kontynuowała w dniu 5 grudnia 1990 r. posiadanie, które do dnia 1 lutego 1989 r. było przypisywane Skarbowi Państwa, a później bezpośrednio już temu przedsiębiorstwu (tej osobie prawnej; zob. np. uzasadnienie postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2007 r., ICSK 64/07, nie publ.). Innymi słowy, wspomniana decyzja mogła być uznana za dokument stwierdzający, że doszło do przeniesienia posiadania nieruchomości objętej decyzją.

W Kodeksie cywilnym dla zasiedzenia nieruchomości obowiązywał termin 10 lat w dobrej wierze, a 20 lat w złej wierze. Z dniem 1 października 1990 r. terminy te zostały przedłużone odpowiednio do 20 i 30 lat. Do przypadków zasiedzenia, które nastąpiło przed wejściem w życie ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, tj. przed dniem

1.10.1990 r., mają zastosowanie 10- i 20- letnie okresy posiadania przewidziane w art. 172 w brzmieniu obowiązującym przed tą datą (vide: SN w orz. z 2 września 1993 r., II CRN 89/93, LexPolonica nr 309156).

W okolicznościach badanej sprawy w stosunku do działki nr (...) termin zasiedzenia rozpoczął bieg z dniem 10 maja 1978 r. i z uwagi na dobrą wiarę posiadacza urządzeń przesyłowych prowadził do zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej w swojej treści służebności przesyłu po upływie 10 lat, a zatem z dniem 11 maja 1988 r. Pełnomocnik wnioskodawczyni po dwukrotnym zobowiązaniu sądu do sprecyzowania podmiotu na rzecz którego ma zostać stwierdzone zasiedzenie, ostatecznie w piśmie z dnia 24 marca 2016 r. wniósł o stwierdzenie zasiedzenia służebności na działce (...) z dniem 10 maja 1988 r. przez Zachodni O. Energetyczny w P.. Podkreślić w tym miejscu należy, iż przedsiębiorstwo jako państwowa osoba prawna nie mogło nabyć m.in. w wyniku zasiedzenia służebności gruntowej (art. 292 k.c.) przed 1 lutym 1989 r., mogło co najwyżej do okresu posiadania, wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r., doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty, jeżeli nastąpiło następnie przeniesienie posiadania w postaci przewidzianej w art. 348-351 k.c. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2013 r., II CSK 10/13, OSP 2015/2/17, LEX nr 1386028). Jak już wskazano wyżej zasiedzenie służebności mogło przed 1 lutym 1989 r. nastąpić wyłącznie na rzecz Skarbu Państwa. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie IV CSK 293/14 także przed 1 lutego 1989 r. posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe instalacji przesyłowych prowadziło do zasiedzenia służebności. Z tym że gdy doszło do niego przed tą datą, zasiadywał ją Skarb Państwa, a jeśli później - to przedsiębiorstwo państwowe lub jego następca (vide: R. (...)). Pełnomocnik wnioskodawczyni nie wskazał Skarbu Państwa, jako podmiotu na rzecz którego ma dojść do zasiedzenia, wskazał jedynie statio fisci Skarbu Państwa, które nie miało osobowości prawnej. Zgodnie z uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2015 r. w sprawie III CZP 112/14 podkreślono, iż stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości może nastąpić tylko na rzecz osoby wskazanej przez wnioskodawcę lub innego uczestnika postępowania (vide: OSNC 2015/11/127, LEX nr 1729656, www.sn.pl, Biul.SN 2015/6/5, (...), M.Prawn. 2015/13/675). Sąd Najwyższy podkreślił, iż warunkiem wydania orzeczenia stwierdzającego zasiedzenie na rzecz właściwej osoby jest w takim wypadku modyfikacja żądania wniosku, a - gdyby osoba ta nie uczestniczyła w postępowaniu - wezwanie jej lub jej następców prawnych do udziału w sprawie (art. 193 w związku z art. 13 § 2 i art. 510 § 2 k.p.c.). Niedokonanie zmiany żądania prowadzi do oddalenia wniosku i powoduje konieczność wszczęcia przez zainteresowanego kolejnego postępowania o stwierdzenie zasiedzenia z prawidłowo sformułowanym żądaniem, zatem względ na ekonomię postępowania i ochronę interesu indywidualnego oraz wymaganie właściwego ukształtowania postępowania nakładają na sąd obowiązek umożliwienia biorącym w nim udział osobom stosownej modyfikacji żądania. Obowiązek informacyjny sądu wobec uczestników postępowania sądowego wymaga zwrócenia przez sąd uwagi na ewentualną potrzebę takiej modyfikacji. Źródłem tego obowiązku są w tym wypadku zasady ogólne wynikające z przepisów art. 2 i 45 ust. 1 Konstytucji. W okolicznościach badanej sprawy Sad dwukrotnie zobowiązywał pełnomocnika wnioskodawczyni do właściwego określenia podmiotu, na rzecz którego ma dojść do zasiedzenia z uwagi na obowiązującą w zasadzie jednolitości władzy państwowej i to, że dopiero po 1 lutym 1989 r. przedsiębiorstwa państwowe mogły nabywać ograniczone prawa rzeczowe, wcześniej natomiast mogły te prawa wykonywać wyłącznie w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa. Mimo otrzymania zobowiązania pełnomocnik wnioskodawczyni nadal wniósł o stwierdzenie zasiedzenia działki nr (...) na rzecz przedsiębiorstwa państwowego (...) w P.. Z powyższych względów wniosek o zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej w swojej treści służebności przesyłu co do działki nr (...), podlegał oddaleniu.

Przechodząc do analizy spełnienia przesłanek skutkujących nabyciem ograniczonego prawa rzeczowego przez zasiedzenie na nieruchomości 8/1, wskazać należy, iż nieruchomość ta została nabyta przez osoby fizyczne z dniem 14 maja 1982 r. , czyli przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 3, poz. 11), w takiej sytuacji przedsiębiorstwo państwowe, które korzystało bez tytułu prawnego z cudzej nieruchomości (niepaństwowej) w zakresie niezbędnym do obsługi i eksploatacji wybudowanych przez to przedsiębiorstwo urządzeń przesyłowych, to było ono posiadaczem służebności gruntowej podobnej do służebności przesyłu w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015 r. IV CSK 293/14, LEX nr 1663414). Jak już wyżej wskazano przedsiębiorstwo jako państwowa osoba prawna nie mogło nabyć m.in. w wyniku zasiedzenia służebności gruntowej (art. 292 k.c.) przed 1 lutym 1989 r., mogło co najwyżej do okresu posiadania, wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r., doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty,

jeżeli nastąpiło następnie przeniesienie posiadania w postaci przewidzianej w art. 348-351 k.c. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2013 r., II CSK 10/13, OSP 2015/2/17, LEX nr 1386028, postanowienie Sadu najwyższego dnia 25 stycznia 2006 I CSK 11/05, LEX nr 181257, Biul.SN 2006/5/11). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 kwietnia 2008 r. II CSK 627/07 służebność gruntowa stanowi istotne ograniczenie prawa własności i przy stwierdzeniu jej nabycia w drodze zasiedzenia niezbędne jest szczegółowe ustalenie, czy zostały spełnione ustawowe przesłanki nabycia tego prawa (LEX nr 479316). Nie kwestionując tego, że w chwili obecnej wnioskodawczyni korzysta z linii energetycznej wchodzącej w granice własności nieruchomości zauważyć należy, że nawet jeżeli wziąć pod uwagę treść art. 8 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych. (Dz. U. Nr 51, poz. 298 z późn. zm.) bieg terminu zasiedzenia z którego w wyniku sukcesji swoje prawa może wywodzić wnioskodawczyni mógł się rozpocząć najwcześniej w dniu 1 lutego 1989 r. Do 1 lutego 1989 r. przedsiębiorstwa państwowe sprawowały zarząd mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, co w istocie było dzierżeniem w rozumieniu art. 338 k.c. Dopiero z dniem 1 lutego 1989 r. przedsiębiorstwa państwowe mogły nabywać dla siebie własność nieruchomości i innych praw rzeczowych. Pogląd ten należy uznać za ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Ostatnio znalazł też potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2009 r. (sygn. akt III CZP 70/09) stwierdzającej, że korzystanie przez przedsiębiorstwo państwowe z nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej, prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej przed dniem 1 lutego 1989 r., stanowiło podstawę do nabycia tej służebności przez Skarb Państwa. Z kolei w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91 (OSNCP 1991, nr 10-12, poz. 118), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zmiana art. 128 k.c. nie spowodowała przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym - z mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych - uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie wymienionej ustawy. Także w odniesieniu do innych niż własność składników majątkowych Sąd Najwyższy uznał, że nowelizacja art. 128 k.c. nie spowodowała przekształcenia ex lege stosunków państwowych osób prawnych. W tej sytuacji osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989 r. mając status państwowej osoby prawnej nie mogła nabyć (także w drodze zasiedzenia) własności nieruchomości, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r. zaliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty, ale tylko wtedy, jeżeli nastąpiło przeniesienie posiadania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2006 r. I CSK 11/05, LEX nr 181257, Biul. SN 2006/5/11). Bez wątplenia, przeniesienie posiadania może nastąpić w każdy sposób określony przepisami dotyczącymi posiadania (art. 348-351 k.c.). Bezspornym pomiędzy stronami było to, iż w okresie eksploatacji linii energetycznej doszło do przeniesienia posiadania służebności z uwagi na wywłaszczenie przedsiębiorstw państwowych i przekształcenia organizacyjne po stronie poprzedników prawnych wnioskodawczyni.

Z dokumentów przedłożonych przez wnioskodawczynię wynika, iż zarządzeniem nr 23 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 lutego 1958 roku Zakład (...) został zastąpiony nazwą " Zakład (...)". Zarządzeniem nr 33 k Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 lutego 1958 roku połączono przedsiębiorstwa państwowe Zakład (...) z „ Miejskim Przedsiębiorstwem (...) w S.", które od dnia 1 kwietnia 1958 prowadzone są pod nazwą Zakład (...). Zarządzeniem Dyrektora Naczelnego Zarządu Energetycznego O. Zachodniego z dnia 12 marca 1958 roku nr 35 dotyczącym powołania komisji w sprawie połączenia przedsiębiorstw państwowych Zakładu (...) z Miejskim Przedsiębiorstwem (...) w S. z dniem 1 kwietnia 1958 roku. Zarządzeniem Dyrektora Naczelnego Zarządu Energetycznego O. Zachodniego z dnia 12 marca 1958 roku nr 27 w sprawie wprowadzenia w życie zmienionych aktów Zakładów (...) z dniem 1 kwietnia 1958 roku Zakład (...) przyjął nazwę " Zakład (...)". Zarządzeniem Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 25 listopada 1958 roku nr 232 utworzone zostało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Zakłady (...) oraz nastąpiło połączenie tego przedsiębiorstwa z przedsiębiorstwami podległymi Zarządowi Energetycznemu O. Zachodniego. Zarządzeniem Dyrektora Naczelnego Zarządu Energetycznego O. Zachodniego z dnia 20 grudnia 1959 roku nr 81 z dniem 1 stycznia 1959 roku Zarząd Energetyczny O. Zachodniego staje się przedsiębiorstwem państwowym pod nazwą Zakłady (...) z siedzibą w P., ponadto Zakład (...) wchodzący w skład Zarządu (...) dniem 1 stycznia 1959 roku przyjął nazwę " Zakład (...) w S.". Zarządzeniem Dyrektora Zakładu (...) z dnia 9 stycznia 1959 roku nr 2/59 nazwa Zakład (...) otrzymała pełne brzmienie „ Zakłady (...) energetyczny S. w S.". Na podstawie zarządzenia Ministra Energetyki i Energii Atomowej z dnia 3 czerwca 1976 roku nr 4/ (...) w dniu 1 lipca 1976 roku uległy połączeniu „ Zakłady (...) z siedzibą we W." i „ Zakłady (...) z siedzibą w P." Protokołem z dnia 27 stycznia 1989 roku został przeprowadzony podział składników mienia oraz zobowiązań i wierzytelności

przedsiębiorstwa państwowego (...) z siedzibą w P. na dzień 31 grudnia 1988 roku. Zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 roku nr 196 dokonano podziału przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „ Zakład (...) w S.” i przekształcono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S.” w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa. Aktem notarialnym repertorium nr A (...) z dnia 12 lipca 1993 roku przekształcono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S.” w spółkę akcyjną. Postanowieniem Sądu w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy z dnia 1 września 1993 roku wpisano do rejestru handlowego pod nr (...) Zakład (...) Spółka Akcyjna w S.”. Postanowieniem Sądu w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy z dnia 8 września 1993 roku wpisano do rejestru przedsiębiorców likwidację „ Zakładu (...) w S.” w wyniku przekształcenia w jednoosobową Spółkę Skarbu Państwa Zakład (...) Spółka Akcyjna w S.” z dniem 1 września 1993 roku. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie Wydział XI Gospodarczy z dnia 27 grudnia 1999 roku. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Szczecinie wpisano nową nazwę spółki (...) Spółka Akcyjna. W dniu 2 stycznia 2003 roku nastąpiło połączenie (...) S.A. z (...) S.A. i innymi. W Związku z powyższym (...) S.A. zmieniła firmę na Grupa (...) S.A.”. Od dnia 13 października 2004 roku spółka działa pod tą firmą. (...) S.A. zawiązała spółkę (...) Sp. z o.o. i wyposażyła tę drugą w majątek służący prowadzeniu dystrybucji energii elektrycznej. W ocenie Sadu powyższe przekształcenie podmiotowe pozwalają uznać, iż wnioskodawczyni wykazała przeniesienie posiadania urządzeń przesyłowych a tym samym samej służebności ze Skarbu Państwa na rzecz jednoosobowej spółki Skarbu Państwa Zakładu (...) w S. na mocy protokołu z dnia 27 stycznia 1989 r. w sprawie podziału składników mienia oraz zobowiązań i wierzytelności przedsiębiorstwa państwowego (...) z siedzibą w P. na dzień 31 grudnia 1988 roku (k. 99-138). Następnie natomiast na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.. Posiadanie służebności przesyłu, a tym samym służebności gruntowej w treści odpowiadającej służebnością przesyłu, jak stanowi art. 55² k.c., polega bowiem na korzystaniu z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści tej służebności, czyli wykonywaniu czynności wynikających z przeznaczenia posadowionych urządzeń przesyłowych, takich jak eksploatacja, konserwacja i remonty. Do posiadania służebnością stosuje się art. 352 k.c. oraz odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy, w tym m.in. art. 348 k.c., który reguluje przeniesienie tego posiadania. Zgodnie z jego dyspozycją, przeniesienie posiadania następuje przede wszystkim przez wydanie rzeczy. Ustawodawca zrównuje jednak w skutkach prawnych z wręczeniem rzeczy także wydanie dokumentów, które umożliwiają rozporządzenie rzeczą, jak również środków, które dają faktyczną władzę nad rzeczą. Jednocześnie zwrócić należy uwagę, co istotne na gruncie niniejszej sprawy, że przy odpowiednim stosowaniu przepisów, nie można pomijać natury stosunku prawnego, do którego przepisy te należy odnieść. Wobec powyższego w przypadku służebności gruntowej w treści odpowiadającej treści służebności przesyłu koniecznie należy mieć na uwadze, iż łączy się ona nierozzerwalnie z kwestią własności urządzeń przesyłowych, z których korzystanie wypełnia treść omawianej służebności. Uwzględniając powyższe, przeniesienie własności urządzenia przesyłowego należy uznać za wydanie środka, które daje faktyczną możliwość wykonywania służebności przesyłu. Oznacza to w konsekwencji, iż przeniesienie posiadania owej służebności następuje wskutek zmiany dotychczasowego właściciela urządzeń przesyłowych, w stosunku do których było wykonywane to posiadanie, przy założeniu, iż nowy właściciel w dalszym ciągu wypełnia przesłanki przewidziane dla posiadacza służebności i korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści tej służebności. W tym miejscu wskazać należy, że własność urządzenia przesyłowego jako ruchomości oraz służebność przesyłu, tu służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, jako prawa rzeczowe do nieruchomości, o których mowa w art. 55¹ k.c. wchodzi w skład przedsiębiorstwa i zgodnie z art. 55² k.c. zostają objęte przez czynność prawną mającą za przedmiot przedsiębiorstwo. Stąd też czynność polegająca na zbyciu lub przekształceniu przedsiębiorstwa rozciąga się także na własność urządzenia przesyłowego, w związku z którym wykonywane są służebności. Innymi słowy: następcą prawnym przedsiębiorstwa/ przedsiębiorcy będącego właścicielem urządzenia przesyłowego, staje się jednocześnie jego następcą prawnym w zakresie obejmującym posiadanie służebności przesyłu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należy w pierwszej kolejności wskazać, że przedmiotowa linia energetyczna będąca przedmiotem postępowania o zasiedzenie, w dacie rozpoczęcia biegu zasiedzenia, tj. w dacie rozpoczęcia korzystania z niej w lipcu 1972 r., stanowiła własność Skarbu Państwa – poprzednika prawnego wnioskodawczyni. W wyniku opisanych w powyższym stanie faktycznym przekształceń podmiotowych po stronie wnioskodawczyni wynikających z przedłożonych przez wnioskodawczynię dokumentów, podejmowanych w stosunku do całego przedsiębiorstwa przesyłowego, własność ta, pozostając składnikiem przedsiębiorstwa, przechodziła na

własność kolejnych podmiotów, stając się finalnie po 2002 r. własnością (...) S.A. w P.. Następnie, wnioskodawczyni (...) sp. z o.o., na mocy umowy z dnia 30 czerwca 2007 roku, nabyła od (...) S.A. z siedzibą w P. zorganizowaną część przedsiębiorstwa. W ramach tejże umowy na (...) Operator kolejny raz przeszła własność wszelkich urządzeń infrastruktury elektroenergetycznej należących dotychczas do (...) S.A. Powyższe przekształcenie/wydzielenie wynikało z decyzji ustawodawcy co do rozdzielenia działalności dystrybucyjnej od sprzedaży energii elektrycznej. W wykonaniu powyższego nakazu ustawodawcy, cały majątek służący do doprowadzania energii elektrycznej do odbiorców (tj. urządzenia infrastruktury elektroenergetycznej), stanowiący dotychczas własność (...) S.A., został wniesiony do majątku (...) sp. z o.o. w P., a w tym przedmiotowa linia będąca przedmiotem postępowania, skoro była w majątku (...) S.A. i po przeniesieniu zaczęła być wykorzystywana przez (...) sp. z o.o. w P.. Nie bez znaczenia jest bowiem to, przy braku szczegółowej dokumentacji związanej z przekazywaniem majątku na następców prawnych, że urządzenia te były przez cały czas od 1972 r. nieprzerwalnie wykorzystywane zgodnie ze swoim przeznaczeniem. Dlatego też należy stwierdzić, iż wraz z przekształceniami podmiotowymi po stronie poprzedników przedsiębiorstwa prowadzonego obecnie przez wnioskodawczynię, dochodziło także do przeniesienia posiadania służebności. Dokumentem świadczącym natomiast o przeniesieniu posiadania jest dokument pozostający dowodem dla wykazania następstwa prawnego po stronie wnioskodawczyni wśród których znajduje się m.in. protokół podziału składników mienia oraz zobowiązań i wierzytelności przedsiębiorstwa państwowego (...). W tym miejscu należy dodać, iż nie ulega wątpliwości, iż następstwem prywatyzacji przedsiębiorstw energetycznych, dokonanej o akty prawne, a polegającej na powstaniu w miejsce przedsiębiorstw państwowych jednoosobowych spółek akcyjnych Skarbu Państwa, które wstępowały w ich prawa i obowiązki, wszelkie prawa majątkowe i niemajątkowe była sukcesja uniwersalna częściowa. Skutek ten dotyczył wszystkich praw składających się na przedsiębiorstwo, choćby nie były wskazane w czynności (akcie administracyjnym) jako jego składniki, także jeżeli strony nie uświadamiały sobie ich istnienia czy przynależności do przedsiębiorstwa. Wyłączenie części z nich wymagało wyraźnego wskazania w akcie przekształcenia (podziału) przedsiębiorstwa państwowego. A zatem, jak w skazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przepisy na podstawie których doszło do przekształceń, przewidywały nie tylko zmianę formy organizacyjno-prawną, ale także przekazanie całego majątku związanego z przenoszoną częścią działalności - /np. postanowienie Sądu Najwyższego z 30.01.2014 r., IV CSK 252/13, uchwała Sądu Najwyższego z 19 maja 1992 r., III CZP 49/92, wyrok Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2000 r., I CKN 324/00/. W rezultacie zatem przejęcia przedmiotowej linii przez kolejne podmioty podpadały pod hipotezę normy wynikającej z art. 176 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c. Była to bowiem kontynuacja posiadania tej samej służebności przez następujących po sobie jej posiadaczy i ich posiadanie podlega zaliczeniu, skoro nie budzi wątpliwości następstwo prawne pomiędzy kolejnymi osobami prawnymi władającymi przedmiotowymi liniami przesyłowymi (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2006 r., IV CSK 149/05 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2015 r., V CSK 26/14 i tam powołaną dalszą judykaturę).

Do stwierdzenia zasiedzenia służebności przesyłu musi upłynąć odpowiedni czas dysponowania mieniem, w tym przypadku dysponowania w taki sposób, jak czyniłby to użytkownik służebności przesyłu. Jak już wyżej wskazano, terminy zasiedzenia określają przepisy art. 172 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którymi posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Jak widać z treści przepisu, o terminie zasiedzenia decyduje dobra lub zła wiara, ale nie istniejąca przez cały czas posiadania, potrzebny do zasiedzenia, lecz istniejąca w chwili uzyskania posiadania. Faktem jest, że posiadanie Skarbu Państwa realizowane przez przedsiębiorstwo państwowe w stosunku do działki nr (...) rozpoczęło się z dniem 14 maja 1982 r. (nabycie działki przez osoby fizyczne od SP).

Zasiedzenie nieruchomości, będącej w samoistnym posiadaniu osoby niebędącej jej właścicielem, która to nieruchomość przestała być nieruchomością państwową na skutek jej zbycia przed dniem 1 października 1990 r., biegnie od dnia utraty przez tę nieruchomość statusu przedmiotu własności państwowej. Jednakże ustawowy termin niezbędny do jej zasiedzenia ulega skróceniu, z mocy art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321), o faktyczny, rzeczywisty czas, w którym nieruchomość była własnością

państwową, lecz nie więcej niż o połowę ustawowego terminu wymaganego dla jej zasiedzenia (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r. IV CSK 485/13 LEX nr 1477478). Zgodnie z art. 9 ustawy o zmianie ustawy - Kodeks cywilny z dnia 28 lipca 1990 r. (Dz. U. Nr 55, poz. 321) do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Skoro więc termin zasiedzenia nie zakończył się przed 1 października 1990 r. (wejście w życie nowelizacji k.c., wydłużającej terminy zasiedzenia), to termin ten wydłużył się do 30 lat, w przypadku złej wiary i do 20 lat, w przypadku dobrej wiary.

Przed 1 października 1990 r. okres posiadania urzędzeń i służebności na działce (...) wynosił 8 lat 4 miesiące i 17 dni (od 14 maja 1982 r. do 1 października 1990r.). okres podlegający doliczeniu nie mógł przekroczyć 10 lat z uwagi na treść art. 1 w związku z art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny. Powyższe przepisy wydłużyły okresy wymagane przy zasiedzeniu z 10 do 20 lat (przy dobrej wierze) i z 20 do 30 lat (przy złej wierze). Zgodnie z art. 9 powyżej ustawy do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Do zasiedzenia zatem służebności na działce nr (...) wymagany był 20-letni okres posiadania, który upłynąłby z dniem 1 października 2010 r. jednakże do okresu potrzebnego do posiadania przedsiębiorstwo państwowe mogło zaliczyć sobie okres posiadania Skarbu Państwa sprzed 1 października 1990 r. w tym konkretnym przypadku 8 lat 4 miesiące i 17 dni (od 14 maja 1982 r. do 1 października 1990r.). Zgodnie bowiem z art. 10 ustawy nowelizującej jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę (czyli w niniejszej sprawie maksymalnie 10 lat z uwagi na dobra wiarę).

Tym samym upływ okresu zasiedzenia doliczając 8 lat 4 miesiące i 17 dni, minął po upływie 11 lat 7 miesięcy i 23 dni od dnia 1 października 1990 r., czyli z dniem 24 maja 2002 r. Wówczas posiadaczem urzędzeń i służebności była (...) Spółka Akcyjna w S. (poprzednik prawny wnioskodawczyni). Tym samym Sąd w pkt I postanowienia stwierdził, iż z dniem 24 maja 2002r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. nabyła przez zasiedzenie ograniczone prawo rzeczowe w postaci służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu, a polegającej na prawie do nieodpłatnego korzystania (eksploatacji, dokonywaniu kontroli, przeglądów, konserwacji, modernizacji i remontów, usuwaniu awarii, wymianie urzędzeń infrastruktury elektroenergetycznej oraz na prawie wstępu na obciążony grunt w celu wykonywania przedmiotowych prac) z łącznej powierzchni 1.241 m² nieruchomości uczestników A. W. (1) i T. W. (1) stanowiącej działkę gruntu nr (...), położonej w miejscowości R., gmina P., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), na której posadowione są: pięć słupów energetycznych wiro-betonowych, stacja transformatorowa R. nr (...) na słupie pojedynczym wirowym, odłącznik na słupie pojedynczym wirowym, linia napowietrzna 15 kV nr 141/15kV zgodnie z opinią z dnia 10 lipca 2014 r. i projektem oraz mapą z dnia 30 czerwca 2014 r. stanowiących załącznik do opinii biegłego geodety W. S. (3) znajdujących się na k. 400-411 akt sprawy.

Sposób i zakres eksploatacji i konserwacji, a także znoszenia uciążliwości związanych z istnieniem służebności linii, Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w postaci dokumentów przedstawionych przez wnioskodawczynię. Wszystkie załączone do akt sprawy dokumenty były wiarygodne, nie były spreparowane, czy podrobione lub przygotowane intencjonalnie na potrzeby sprawy. Sąd ustalił stan faktyczny także w oparciu o zeznania zawnioskowane przez wnioskodawczynię świadków, będących jej pracownikami, którym to zeznaniom w ocenie Sądu, jak już wyżej wskazano należało dać wiarę albowiem zeznania były zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym w postaci dokumentów, nadto zeznania świadka były jasne i logiczne, zazębiały się wzajemnie i tworzyły spójną całość i obraz czynności, jakie były i są przeprowadzane w ramach konserwacji i eksploatacji urzędzeń infrastruktury elektroenergetycznej. Świadek wymieniając zakres czynności wskazał w szczególności na okresowe oględziny, celem ustalenia stanu technicznego, przeglądy, usuwanie awarii i naprawę.

Szczegółowy zakres służebności przesyłu oraz jej przebieg Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych, tj. z zakresu geodezji oraz z zakresu urządzeń elektroenergetycznych.

Biegli w opinii wskazali powierzchnię i przebieg służebności w zakresie niezbędnym do korzystania z urządzenia infrastruktury elektroenergetycznej znajdującego się na działce będącej przedmiotem postępowania, co należy podkreślić, w zakresie niezbędnym do korzystania z niego zgodnie z przeznaczeniem.

W ocenie Sądu opinie były jasne, pełne, a wnioski z nich płynące logiczne i poparte wywodem i jasną argumentacją. Dlatego Sąd oparł się na wyliczeniach biegłych i to ich metodologii wyliczeń dał wiarę, pomimo, iż wnioskodawca twierdził, że do powierzchni nie należy doliczać powierzchni objazdu wokół słupa, która wkracza poza rzut skrajnych przewodów. Zdaniem Sądu w ww. zakresie rację mieli biegli, skoro do wykonania niektórych czynności wchodzących w zakres służebności jest niezbędny objazd słupa. Bez opinii i sporządzonych map, Sąd nie byłby w stanie wydać rozstrzygnięcia w sprawie, tym bardziej, że mapy stały się częścią wydanego w sprawie orzeczenia. Dlatego należało dać wiarę przedstawionym opiniom i oprzeć na nich ustalenia faktyczne i rozstrzygnięcie w sprawie, tym bardziej, iż w trakcie postępowania nie były w zasadzie kwestionowane przez strony, strony nie wnosiły o wydanie opinii uzupełniającej.

O kosztach postępowania sąd orzekł według podstawowej reguły rozstrzygania o kosztach postępowania nieprocesowego ujętej w art. 520 par. 1 k.p.c. . Przepis ten stanowi, iż każdy z uczestników ponosi koszty tego postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Wprawdzie w sprawie o zasiedzenie służebności występuje sprzeczność interesów, gdyż przychylenie się do żądania wnioskodawczyni spowodowało powiększenie się jej majątku poprzez nabycie ograniczonego prawa rzeczowego w stosunku do nieruchomości uczestnika, co wiązałoby się jednocześnie z uszczupleniem majątku uczestników , którzy obecnie muszą znosić obciążenie jakim obarczono ich własność na skutek zasiedzenia służebności. Tym niemniej jednak mieć należało na uwadze, iż w świetle dyspozycji art. 520 par. 2 k.p.c. sąd „może”, a nie musi obciążyć jedną ze stron kosztami postępowania w sytuacji istnienia sprzeczności interesów między uczestnikami. Tymczasem w przekonaniu Sądu biorąc pod uwagę okoliczności rozpoznawanej sprawy nie zaistniały przesłanki do odstąpienia od podstawowej reguły orzekania o kosztach postępowania nieprocesowego i oparcie go na szczególnej regulacji przyjętej w art. 520 par 2 k.p.c. Oczywiście jest, iż wszczęcie przedmiotowego postępowania leżało wyłącznie w interesie wnioskodawczyni i zmierzało do potwierdzenia istnienia po jej stronie służebności przesyłu, które w istocie spowodowało ograniczenie prawa własności przysługujące uczestnikom, w tej sytuacji dalece niesprawiedliwym byłoby dodatkowe obciążanie uczestników kosztami postępowania, którzy ze zrozumiałych względów nie byli zainteresowani w obciążeniu ich nieruchomości ograniczonym prawem rzeczowym na rzecz wnioskodawczyni. Mając na uwadze powyższe w ocenie sądu należało ustalić, że każda ze stron ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Konsekwentnie, nieuiszczonymi kosztami sądowymi, które na wniosek wnioskodawców w toku postępowania tymczasowo poniósł Skarb Państwa obciążyć należało wnioskodawcę w zakresie dotąd przez niego niepokrytym na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w sumie kwotą 3.506,27 zł wydatkowaną w toku postępowania na poczet wynagrodzenia biegłych, które to wydatki nie znalazły pokrycia w zaliczkach.

_____

(...)

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

- (...)

- (...) A. W. (2) i T. W. (2)

- (...) (...) S.A. w P.

3. (...)

G., (...)

(...)